

Hồi 109

Tô Hùng Lại Xuất Hiện

B

ạch Vân Phi từ từ đến bên nàng nói:

- Loan muội! Muội có biết rằng muội bị người ta điểm huyết gì không?

Lý Thanh Loan gượng cười nói:

- Đại tỷ tỷ! Tô Hùng dẫn muội đến đây rồi cũng không biết hấn dùng thủ pháp gì mà điểm huyết đạo của muội khiến cho muội không nhúc nhích được.

Bạch Vân Phi quỳ bên nàng kiểm soát lại mấy huyết đạo. Mã Quân Vũ đứng bên, lòng chàng rất hồi hộp.

Nàng kiểm soát qua một lúc rồi giảng giải:

- Muội bị Tô Hùng dùng độc môn thủ pháp mà điểm trọng huyết Thiên Tân. Hễ ai bị điểm đến huyết đó, chỉ cần cử động một cái thì khí lộn máu trào ngay. Nếu không biết được cách giải cứu ngay thì sau dù có cứu sống được cũng phải bị tàn phế.

Mã Quân Vũ vội hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Lý sư muội bị Tô Hùng điểm Thiên Tân trọng huyết như vậy không có cách nào giải cứu sao?

Bạch Vân Phi cười nói:

- Tất nhiên là có chứ! Nhưng không thể cứu ngay được, tôi định mang nàng về Thiên Cơ Thạch Phủ rồi hãy ra tay chữa trị.

Dứt lời Bạch Vân Phi kê vai vác nàng rồi tung mình chạy về Thiên Cơ Thạch Phủ. Mã Quân Vũ cũng chạy theo sau.

Đi gần đến Thiên Cơ Thạch Phủ chợt nghe một tiếng rên dài khiến hai người sững sốt.

Lúc bấy giờ bỗng thấy hai bóng người từ trong rừng chạy ra.

Hai người này chính là Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh. Trông thấy Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ, hai người lạnh mình.

Hồ Nam Bình nói:

- Bạch cô nương! Chúng tôi được dịp may mắn đến đây thật là vạn hạnh.

Bạch Vân Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Tôi rất hoan hỉ được gặp hai vị phân cuộc chủ. Tôi tin chắc hiện giờ các cao thủ của cửu môn phái và các vị trong Thiên Long Bang đã đến Quát Thương Sơn cả rồi. Thế thì việc chúng ta gặp nhau không phải là việc ngẫu nhiên vậy.

Dứt lời nàng toan chạy vào Thiên Cơ Thạch Phủ.

Hồ Nam Bình vội gọi:

- Bạch cô nương! Lão phu thấy thiếu nữ này không phải bị thương nặng, cần gì phải vội như vậy? Cô nương có thể cho lão phu biết ai đã đả thương thiếu nữ này không?

Bạch Vân Phi nói:

- Hồ phân cuộc chủ! Người muốn biết tình hình dưới hố sâu phải không? Tốt hơn là người chạy xuống đó coi thử.

Hồ Nam Bình cười lớn như muốn khoe công lực của mình trước mọi người.

Bạch Vân Phi cười khúc khích đang định trả đũa lại thì Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ đã bay đến lấy ra một nắm cát Thất Bộ Đoạt Hồn Sa, giơ lên hét lớn:

- Hai vị có biết Thiên Cơ Thạch Phủ là nơi thanh tu của chủ nhân tôi không. Tôi có nhiệm vụ canh giữ ở đây, không cho ai đến gần quấy rối cả. Nếu hai vị biết điều thì hãy lui ngay, nếu không đừng trách tôi độc ác.

Dứt lời nàng vung tay ra thế toan ném tới.

Hai người thừa biết Thất Bộ Đoạt Hồn Sa rất độc hiểm, nên vội lui lại ba bước.

Bạch Vân Phi cản lại nói:

- Người hãy qua phía bên mặt thạch động xem có bóng địch không? Để đây mặc tôi xử trí.

Phàn Tú Vỹ liền tuân lệnh bỏ chạy đi.

Bạch Vân Phi nhảy đến trước mặt hai người nói lớn:

- Hai vị muốn gì? Ta sẽ làm theo ngay.

Nàng quay đầu lại nói với Mã Quân Vũ:

- Vũ huynh. Huynh hãy vác Lý muội về thạch động trước đi, để tôi làm xong việc cho hai vị tiền bối này, rồi hãy trở về cứu chữa cho nàng.

Mã Quân Vũ vội vã bồng Lý Thanh Loan chạy về thạch động.

Bạch Vân Phi nói tiếp:

- Nếu không có gì chỉ giáo nữa, văn bối xin cáo lui đây.

Hồ Nam Bình nói:

- Bạch cô nương! Bây giờ chưa phải lúc nói chuyện. Chúng tôi cần phải xuống tuyệt cốc gấp để tìm cuốn kỳ thư. Nếu chúng tôi tìm không được thì chắc chắn là cuốn kỳ thư đã về tay các người rồi. Chừng ấy dĩ nhiên chúng tôi cũng sẽ trở về đây tìm các người. Các người tuyệt đối không thể thoát khỏi bàn tay của Thiên Long Bang chúng tôi.

Dứt lời lão cười khanh khách rồi bỏ chạy đi mất.

Bạch Vân Phi chờ họ đi rồi mới trở về thạch động.

Mã Quân Vũ ngồi bên Lý Thanh Loan, thấy thương thế của nàng thì đứt từng khúc ruột. Bỗng thấy Bạch Vân Phi bước vào, chàng vội hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Họ đi rồi sao? Xin tỷ tỷ ra tay giải huyết đạo để cứu giúp nàng, nếu để bê trễ e tánh mạng của nàng khó bảo toàn.

Bạch Vân Phi thấy chàng lo lắng liền căn dặn:

- Được rồi! Bây giờ tôi ra tay cứu chữa cho nàng. Trong thời gian đó không được ai quấy rầy cả. Vũ huynh và Phàn cô nương phải ra đứng giữ ngoài động, tuyệt đối không cho ai xông vào.

Mã Quân Vũ nghe vậy liền cùng Phàn Tú Vỹ từ từ bước ra ngoài Thạch Phủ.

Chàng đứng canh giữ ngoài cửa động chẳng bao lâu chợt nghe tiếng cười ha hả vang cả núi rừng khiến hai người sững sốt.

Tiếng cười vừa dứt thì ở trong núi chạy ra hai bóng người. Người đi trước chính là Hạ Vân Phong, người kia là Đỗ Duy Sinh. Hai người chạy đến trước cửa động thấy Mã Quân Vũ đứng đó thì tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hạ Vân Phong nói:

- Thằng bé kia, ta tưởng ngươi thoát đi đâu, không ngờ gặp lại người!

Mã Quân Vũ lạnh lùng thốt:

- Đạo trưởng nói thế là có ý gì?

Đỗ Duy Sinh chất vấn:

- Thằng bé đừng giả ngộ nữa. Cuốn kỳ thư ở đâu? Nói mau chớ có dấu!

Mã Quân Vũ sững sốt đáp:

- Thật tình vẫn bối chưa lấy lại được Quy Nguyên Mật Tập. Mà chính Tô Hùng đã cướp lấy và chạy thoát rồi.

Hạ Vân Phong cả cười:

- Thằng bé này cũng biết trở trêu sao? Nếu ngươi chưa lấy lại được quyển sách đó, vậy có thể để cho chúng ta vào Thạch Phủ lục soát một lát có được không?

Mã Quân Vũ chưa kịp đáp thì Phàn Tú Vỹ đã nói:

- Hạ đạo trưởng! Chủ nhân tôi đang chữa thương cho Lý cô nương ở trong Thạch Phủ, không cho ai quấy rầy cả. Xin hai vị hãy biết điều mà rời khỏi nơi đây. Nếu không tôi sẽ không vị nể đấy.

Đỗ Duy Sinh cau mày:

- Không thể tin được. Nếu ngươi không được cuốn sách đó thì sao lại sợ không cho chúng ta vào lục soát.

Dứt lời lão liền từ từ lướt tới Thạch Phủ.

Phàn Tú Vỹ liền ném Thất Bộ Đoạn Hồn Sa lên đầy trời.

Hai người trông thấy độc sa hiện ra vẫn không sợ sệt gì cả. Chờ khi độc sa gần đến trước mắt, hai người phất hai tay áo, tức thì những độc sa kia đều rơi cả.

Phàn Tú Vũ thấy đối phương phá độc sa mình thì cả giận liền phát ra hai cây Phi Hoả Âm Minh Lôi bắn tới hai người.

Lúc ấy Đỗ Duy Sinh quật cây trúc trượng trong tay ra thì Phi Hoả Âm Minh Lôi liền bị văng ra ngoài một trượng. Hạ Vân Phong cũng cầm kiếm đánh rơi cây còn lại qua một bên.

Phi Hoả Âm Minh Lôi vừa rơi xuống đất thì đám cỏ kia bị đốt cháy lên, trong khoảng đất đó biến thành hai biển lửa.

Đỗ Duy Sinh liền vung trượng đánh thẳng tới đầu Phàn Tú Vũ.

Phàn Tú Vũ vì công lực kém sút hơn nên đành phải lách qua tránh khỏi trượng đó.

Mã Quân Vũ thấy tình hình nguy cấp, chàng liền rút kiếm ra đánh tới mười hai đường kiếm kỳ chiêu. Ánh kiếm tỏa ra như màn bạc.

Trượng pháp của Đỗ Duy Sinh tuy tuyệt thế nhưng cũng không làm gì được chàng cả. Bên kia Phàn Tú Vũ ráng sức bình sanh đánh với Hạ Vân Phong và bị ép rất nguy hiểm.

Bạch Vân Phi ở trong Thạch Phủ tuy nghe ở ngoài có tiếng la hét nhưng đang lúc hành công đến mức quan trọng, nếu sơ ý một chút sẽ hỏng việc. Nàng đành phải thu lại tâm thần mà lo chữa trị.

Lúc đó mặt mày lơ lảo vì lo lắng cho Lý Thanh Loan nên võ công chàng chỉ đủ cầm chân Đỗ Duy Sinh. Trong khi đang đánh, Mã Quân Vũ liếc thấy Hạ Vân Phong đưa mũi kiếm vào vai mặt Phàn Tú Vũ. Nàng không còn cách tránh né nữa, nàng định chắc là tay mặt của mình phải bị tàn phế rồi.

Mã Quân Vũ thấy vậy liền quát lớn một tiếng rồi cả thân mình lẩn kiếm nhảy tới. Ngờ đâu lúc đó thanh trúc trượng của Đỗ Duy Sinh đang đánh ra một chiêu Trừ Long Hắc Vĩ từ sau điểm tới thế nhanh vô cùng. Cùng với một chiêu Lưu Thủy Hành Vân của Hạ Vân Phong từ trước đánh tới khiến chàng bị kẹt ở giữa.

Dù chàng có được võ công tuyệt thế đi nữa cũng phải chết ngay.

Chàng đang nhắm mắt chờ chết thì bỗng nghe một tiếng hét lớn. Một người từ sau đẩy ra một kiếm ép đến Đỗ Duy Sinh phải thu trượng lui ra sau một bước để rước đánh với đường kiếm lợi hại kia.

Cùng lúc ấy Hạ Vân Phong cũng nhảy ra sau, xem kỹ lại mới biết người ấy chính là Huyền Thanh đạo trưởng, liền cười hỏi:

- Huyền Thanh đạo trưởng! Cứu một đệ tử mang trọng tội, không sợ mất tư cách kẻ lãnh đạo của một môn phái sao?

Huyền Thanh cười nói:

- Hạ đạo trưởng, hai vị Chưởng Môn nhân hợp sức lại mà đối phó với một võ lâm hậu bối thì lại không sợ mất tư cách sao?

Lời nói của Huyền Thanh đạo trưởng khiến hai người thẹn thùng đỏ mặt.

Mã Quân Vũ thấy người cứu mình chính là ân sư liền quỳ xuống đất gọi hai tiếng:

- Sư phụ!

Huyền Thanh đạo trưởng cau mày nhìn chàng nói:

- Người có biết hôm nay các Chưởng Môn đi tìm Quy Nguyên Mật Tập không? Sao người đồng lõa với Tô Hùng chống lại các Chưởng Môn?

- Thưa sư phụ, tuy Tô Hùng là bạn của đệ tử, song từ ngày hấn phản bội thì tình bằng hữu đã chấm dứt rồi.

- Điều gì có thể chứng minh cho lời nói của người?

- Thưa sư phụ, chính vừa rồi đệ tử cùng Lý Thanh Loan và Bạch Vân Phi đã giao chiến với hấn dưới tuyết cốc.

- Vậy người đã đoạt được cuốn kỳ thư rồi sao?

- Nếu đã được cuốn kỳ thư đệ tử đâu dám giấu sư phụ.

- Đã gặp hấn mà chưa lấy được sao không tử chiến mà còn về đây làm gì?

- Thưa sư phụ! Nếu Lý Thanh Loan không bị hấn điểm huyết thì đệ tử quyết không cho hấn tẩu thoát.

- Lý Thanh Loan bị thọ thương vì tay hấn sao?

- Vâng!

- Bây giờ Lý Thanh Loan ở đâu?

- Thưa, trong Thiên Cơ Thạch Phủ. Bạch tử tử đang vận công chữa trị nên đệ tử cùng Phàn cô nương phải canh giữ ở đây không cho ai vào bận rộn để cho việc chữa trị có kết quả.

- Đúng vậy! Việc vận công chữa trị nếu bận rộn chi phối tư tưởng thì khó mà thành công. Nhưng sao người lại ăn thua với hai vị Chưởng Môn này?

- Thưa sư phụ! Đệ tử đã nói rõ duyên cớ mà hai vị còn nghi ngờ quyết vào lục soát, nên đệ tử vì tánh mạng của Lý sư muội, phải cam thất lễ.

Lúc bấy giờ Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh nghe rõ đầu đuôi liền nói:

- Thằng bé! Người bảo người đã đánh với Tô Hùng dưới tuyết cốc. Vậy người hãy dẫn chúng ta xuống đó để đoạt cuốn kỳ thư cho kỳ được. Nếu không dẫn chúng ta xuống thì chính người đã đoạt được rồi.

- Văn bối có thể dẫn hai vị tiền bối cùng sư phụ đến gặp hấn. song văn bối còn lo cho tánh mạng của Lý sư muội nên không nỡ bỏ đi.

- Đã có Bạch cô nương chuyên chữa rồi.

Huyền Thanh đạo trưởng xen vào nói:

- Ta biết công lực của Bạch cô nương thần thông lắm. Nếu Lý Thanh Loan được nàng cứu chữa thì thật là vạn hạnh, người chớ lo. Hãy mau mau dẫn ta đến gặp Tô Hùng lập tức.

Mã Quân Vũ suy nghĩ một lúc, quay lại chào Phàn Tú Vũ rồi đi trước dẫn đường tung mình bay thẳng xuống tuyết cốc.

Sư phụ của chàng và hai vị Chưởng Môn cũng vụt bay theo sau.

Chẳng bao lâu bốn người đã đến đáy hố. Mã Quân Vũ chạy nhanh đến cửa hang, lách mình giữa hai kẽ đá chen vào.

Đường đi tối om không một chút ánh sáng, bốn người phải vận nhỡn quang lắm mới có thể đi được. Qua khỏi hang tối đến một nơi sáng sủa cây cối um tùm, Mã Quân Vũ đứng quan sát một lúc rồi như nhớ lại liền chạy nhanh đến một lùm cây vận lực hất một tảng đá bật lên, lộ ra cái một cửa hang. Bốn người lại chui vào đó.

Bốn người đi mãi chừng ba mươi trượng trong bóng tối. Bỗng thấy một cái bóng đen đang ngồi chống cằm suy nghĩ trong bóng tối lơ mờ.

Mã Quân Vũ đoán chắc hẳn là Tô Hùng nên quay lại nói với Huyền Thanh đạo trưởng:

- Hẳn kia rồi! Xin sư phụ và nhị vị đề phòng cẩn thận.

Huyền Thanh đạo trưởng, Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh rút binh khí từ từ bước tới.

Quả thật bóng đen này là Tô Hùng. Hắn đang buồn bực suy nghĩ về Lý Thanh Loan, một thiếu nữ mà bấy lâu nay hắn mong ước. Nay đã vào tay mà không được toại nguyện.

Mã Quân Vũ hét lớn:

- Tô Hùng! Tên phản bạn, mi chạy đi đâu khỏi tay ta?

Tô Hùng giật mình quay lại, thấy Mã Quân Vũ và ba Chưởng Môn nhân thì kinh hãi nhưng hắn vẫn làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Vũ huynh! Lại đến đây nữa sao?

- Ta đến đây không ngoài mục đích đòi Quy Nguyên Mật Tập, mau mau giao trả gấp, nếu không chớ trách ta...

- Cuốn kỳ thư đã vào tay tôi thì đó ai có thể lấy được.

Vừa dứt lời Tô Hùng toan tẩu thoát, thì nhanh như chớp ba vị Chưởng Môn đã cản đường và vây quanh Tô Hùng.

Tô Hùng cười ha hả nói:

- Ta đã không muốn giao chiến với các người, mà các người muốn gây sự thì hãy coi đây.

Vừa dứt lời, Tô Hùng vung Kim Hoàn Kiếm đánh tới mười chiêu, phát ra công tới dữ dội. Ánh kiếm loang ra làm cho đáy hang u tối kia trở nên sáng sủa.

Ánh kiếm này đã ép tới dồn ba vị Chưởng Môn vào một góc quá nguy hiểm. Mã Quân Vũ rút trường kiếm dùng tuyệt học Quy Nguyên Mật Tập đánh ra một chiêu Sát Kiếm Phá Quang. Hai ánh kiếm công phá, phát ra nhiều tiếng chát chúa.

Tô Hùng cảm thấy bủn rủn hai tay thối lui ba bước. Ba vị Chưởng Môn thừa thế công tới dữ dội.

Tô Hùng biết mình cô thế đánh không lại bèn đỡ trò độc thủ quyết khóa tay Mã Quân Vũ, bèn phát ra một luồng ám khí. Mã Quân Vũ đã bị một lần nên kinh nghiệm. Chàng tung mình nhảy lên không trung dùng Ngũ Chỉ Thần Thiết búa xuống phủ lên đầu Tô Hùng.

Tô Hùng túm thế bèn vận công lực tập trung vào cánh tay trái. Tay mặt hấn cầm kiếm đỡ ra, còn tay trái đánh ra một chưởng Thần Lôi Sát Thủ, chưởng phong tống tới ồ ồ khiến ba vị Chưởng Môn thối lui ba bước.

Thừa cơ hội Tô Hùng phóng mình bay thẳng ra cửa hang. Sức khinh công của Tô Hùng đã đến mức tuyệt diệu. Bốn người cố rượt theo nhưng theo được mười trượng thì không thấy bóng Tô Hùng nữa.

Tô Hùng vừa phi thân ra khỏi cửa hang thì có bóng người từ trên không đáp xuống nhẹ nhàng trước mặt Tô Hùng và chỉ vào mặt hấn nói lớn:

- Tô Hùng! Mi định chạy đi đâu cho khỏi? Mau giao cuốn Quy Nguyên Mật Tập đây, thì ta mới dung mạng.

Người này chính là Bạch Vân Phi. Sau khi nàng chữa xong cho Lý Thanh Loan, được Phàn Tú Vỹ kể lại sự tình. Nàng lo cho Mã Quân Vũ nên vội xuống tuyệt cốc trợ chiến.

Tô Hùng “hừ” một tiếng rồi đưa tay lên bủa tới một chưởng.

Bạch Vân Phi liền cuốn mình phóng ra một luồng chỉ công đến đỉnh môn của Tô Hùng. Với chiêu thức này Tô Hùng kinh hãi thối lui ra năm thước rồi đứng ngó sững nàng.

Bạch Vân Phi thấy vậy nói:

- Mi còn chưa trả cuốn kỳ thư cho ta, còn đứng sững đó sao?

Vừa dứt lời nàng lướt tới bủa thêm ba chưởng nữa.

Tô Hùng cũng rất lanh lẹ liền diễn ra thân pháp Di Hình Hoán Vị trốn khỏi ba chiêu đó, rồi trong chớp mắt đã công ra hai mươi mấy chưởng.

Đang lúc đánh nhau kịch liệt bỗng nghe mấy tiếng rống dài từ xa đưa đến. Tức thì từ trong hố sâu bay ra mấy bóng người. Người đi đầu chính là Đỗ Duy Sinh, sau đó là Hạ Vân Phong và Đằng Lôi.

Tô Hùng thấy vậy vội rút cuốn Quy Nguyên Mật Tập ra quát lớn:

- Các người ỷ chúng hiệp cô không sợ mất thể diện sao? Nếu các người thúc ép ta quá, ta quyết sẽ hủy diệt cuốn sách này trước mặt các người cho mà xem!

Hành động đó khiến ai nấy đều sững sốt không đánh nữa vì sợ mất cuốn kỳ thư kia thì uổng lắm.

Tô Hùng được thế, tay mặt cầm kiếm, tay trái cầm ba cuốn kỳ thư hui hui bước tới.

Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong và Đằng Lôi bước theo định tùy cơ ứng biến.

Bỗng dưới hố sâu vang lên tiếng hét rồi bay ra ba bóng người.

Lúc bấy giờ Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong, Đằng Lôì và Côn Luân Tam Tử đều vây quanh Tô Hùng. Tuy không ai dám ra tay cả nhưng Tô Hùng muốn thoát ra khỏi vòng vây cũng không phải việc dễ.

Tô Hùng dọa:

- Nếu các người bước thêm một bước nữa, ta sẽ hủy luôn cuốn sách này ngay.

Dứt lời Tô Hùng lại cười khanh khách. Tiếp theo tiếng cười là tiếng rống dài từ xa đưa đến. Tức thì từ dưới hố sâu bay lên mấy bóng người. Người đi đầu chính là Tô Bằng Hải, theo sau là Vương Hàn Tương, Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh.

Tô Hùng thấy vậy vội nói:

- Thân phụ đến vừa đúng lúc, con đang bị bốn Chưởng Môn nhân vây chặt không còn kế gì thoát thân cả.

Tô Bằng Hải sợ cuốn kỳ thư kia rơi vào tay tứ phái liền nói lớn:

- Lý do gì các vị Chưởng Môn nhân lại vây nó?

Bạch Vân Phi liền hỏi Tô Bằng Hải:

- Tô Bang Chủ! Văn bối xin hỏi một câu, đối với ba cuốn kỳ thư kia thì xử thế nào cho công bằng?

Tô Bằng Hải trợn mắt đáp:

- Tô Hùng là người của Thiên Long Bang chúng tôi. Nay ba cuốn kỳ thư đó đã rơi vào tay hắn rồi thì dĩ nhiên là thuộc về Thiên Long Bang chúng tôi. Các người không có quyền nhúng tay vào nữa.

Mã Quân Vũ nhìn thẳng vào mặt Tô Hùng nói:

- Tô Hùng! Ba cuốn kỳ thư người cầm đó là quyền sở hữu của ai người có biết không? Người thừa sơ hở vào ăn cắp thì thật là một hành động gian manh phi anh hùng lắm!

Tô Hùng cười nói:

- Mã huynh! Người không thể buộc tội một cách giản dị như thế được! Ngày xưa người ở trong Thạch Phủ chữa thương. Ta đến thăm chỉ thuận tay đem đi hộp ngọc mà thôi. Sau này thấy huynh nghi ngờ nên ta đã đem hộp ngọc trả lại minh bạch. Thì không phải đã dứt khoát rồi sao?

Mã Quân Vũ nghe Tô Hùng tìm cách ngụy biện như vậy thì cả giận. Bạch Vân Phi trừng mắt nói Tô Hùng một cái rồi quay qua nói với Mã Quân Vũ:

- Vũ huynh. Chớ nên nói nhiều với đứa gian manh kia cho uổng lời! Ba cuốn kỳ thư đó là của Diệp muội ở trong Bách Hoa Cốc đem đến bị hắn đánh cắp tại Thiên Cơ Thạch Phủ, thì dầu sao cũng phải lấy về trả cho Diệp muội mới được.

- Ha... ha...

Tô Hùng cười dài rồi nói với Bạch Vân Phi:

- Bạch cô nương! Tôi khuyên cô chớ ép người quá mức. Tôi sẽ hủy diệt nó đi thì việc ép buộc của cô nương cũng hóa ra vô ích.

Hạ Vân Phong lớn tiếng:

- Không được phá hủy Quy Nguyên Mật Tập, là thiên cổ võ học đại thành, đã là võ lâm cao thủ không có thể nhẫn tâm như thế được.

Tô Bằng Hải muốn đến bên Tô Hùng để yểm trợ kỳ thư nên bèn từ từ bước tới.

Nhanh như chớp, Bạch Vân Phi liền ném ra ba viên Ni Châu phóng thẳng tới yếu huyệt thượng bộ của Tô Bằng Hải.

Ám khí bay tới, Tô Bằng Hải dừng bước lại vung Long Đầu Trượng lên múa tít. Ánh gậy chấn rơi cả ba viên Ni Châu.

Thấy thế Bạch Vân Phi toan quát chưởng rước địch, bỗng Hồ Nam Bình vụt lướt tới hét lớn:

- Bạch cô nương! Hãy nếm thử mùi vị Phi Bạt của lão phu coi thử thế nào.

Chưa dứt lời thì Phi Bạt đã rơi lên đầu Bạch Vân Phi. Nàng thấy ám khí Phi Bạt rất ghê gớm liền đề khí định thần mà thủ thế.

Tô Bằng Hải thừa cơ hội đó đột nhảy đến chỗ Tô Hùng định lấy ba cuốn kỳ thư cất giữ. Ngờ đâu Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh hét lên một tiếng rồi nhảy tới.

Thấy thế Vương Hàn Tương và Diệp Vinh Thanh cũng hét to nhảy tới cản Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh lại không cho hành hung.

Bốn người nhảy tung lên đánh nhau tới trời mịt đất, bỗng nghe bùng một tiếng, bốn chưởng quá mạnh chạm nhau, cả bốn người đều bị chấn rơi xuống đất.

Lúc ấy Tô Bằng Hải đã đến chỗ Tô Hùng toan lấy ba cuốn kỳ thư đó.

Nhanh như chớp Bạch Vân Phi đánh tới một chiêu Lạc Thân Đảo Hải, chưởng phong rạch không khí phóng ào ạt như sóng vỗ. Tô Bằng Hải phải nhảy trái qua bốn bước để tránh né.

Để trả đũa lại, Tô Bằng Hải diễn ra thần công Cán Nguyên Chỉ. Bên kia Hồ Nam Bình cũng đồng thời phóng Phi Bạt tới.

Bỗng nhiên Lam Tiểu Diệp từ trên lưng hạc nhảy xuống, đánh xuống một chưởng vô cùng lợi hại phá vỡ chiêu thế kia rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Thấy thế Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh nhảy tẻo qua gần Lam Tiểu Diệp đánh ra một chưởng dữ dội. Lam Tiểu Diệp thu mình lách qua giữa hai luồng chưởng phong kia, rồi dùng đôi tay quét ra sau trúng ngay lưng hai người. Chỉ nghe “hự hự” lên hai tiếng rồi cả hai nhào xuống đất.

Tô Bằng Hải và Vương Hàn Tương liền nhảy tới ra tay. Lam Tiểu Diệp tiếp đỡ chưởng thế của hai người. Công lực của hai vị này mạnh biết bao nhiêu, thế mà cũng bị nàng chấn

bay đi. Lam Tiểu Diệp vội vàng quá nên chỉ dùng đôi chân búng lên khiến hai người bị chấn bay bổng lên.

Mạc Luân thấy vậy bủa tới hai chưởng rồi hét lớn:

- Con bé coi chừng!

Nàng nghe tiếng hét quay đầu lại thì chưởng đã đánh tới gấp. Nàng nhờ võ công kỳ bí mà không chút sợ sệt nhảy tung mình lên không gian, kẹp đôi giò rồi lướt qua đầu Mạc Luân. Thuận tay đánh ra một chưởng trông rất nhẹ nhàng, nhưng Mạc Luân cảm thấy một luồng sức lực âm âm cực kỳ nguy hiểm xông tới. Mạc Luân không dám đỡ, liền nhảy lui ra sau bảy bước mới có thể tránh được sức gió ấy.

Lam Tiểu Diệp nhẹ nhàng đáp xuống đất làm ai nấy đều kinh hãi.

Lúc bấy giờ các võ lâm cao thủ đều chạy đến xôn xao tìm kiếm địch thủ đánh nhau. Trong đó có Đằng Lôi và Vương Hàn Tương đánh nhau kịch liệt.

Hai người đánh nhau trên hai mươi chiêu mà chưa phân thắng bại.

Vương Hàn Tương thấy đánh mãi bất tiện liền sè quạt ra hóa thành Kim Điều Tiễn Kinh, quét tới đối phương.

Đằng Lôi thấy Vương Hàn Tương ra tay độc ác vội lui lại mấy bước. Đôi chưởng của hắn bủa tiếp ra. Vương Hàn Tương lại diễn thêm sáu mươi bốn thức Xà Hành Bát Quái.

Chưởng pháp này tấn công bốn phía Đằng Lôi và phát hào quang sáng rực, khiến người xung quanh phải lòa mắt.

---- o0o ----